

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze projednal v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Michaely Pařízkové a soudců JUDr. Martina Zelenky a JUDr. Michala Hodouška ve veřejném zasedání konaném dne 4. 11. 2025 odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení], narozeného dne [datum] v [obec] a státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích, proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích, ze dne 15. 7. 2025, sp. zn. 2 T 10/2025 a rozhodl

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. b), c), d), trestního řádu se z podnětu obou podaných odvolání napadený rozsudek v celém rozsahu zrušuje a podle § 259 odst. 3 písm. a) trestního řádu se znovu rozhoduje tak, že:

Obžalovaný

[jméno] [příjmení]

[datum narození] v [obec], trvale bytem [adresa], nyní ve vazbě ve Vazební věznici České Budějovice

je vinen, že

dne 15. 7. 2024 v době od 13:32 hodin do 14:38 hodin v obci Varvažov, okres Písek, poté, co si jeho, v té době již odděleně žijící manželka, poškozená [jméno] [příjmení], [datum narození], přišla vyzvednout korespondenci a další věci do místa jejich předchozího společného bydliště v domě na adrese [adresa], tuto fyzicky napadl blíž nezjištěným počtem úderů tupým předmětem nejpravděpodobněji pěstí a kopy do hlavy, hrudníku a dalších částí těla, čímž jí způsobil mnohačetné podkožní krevní výrony, škrábance a oděrky na hlavě a po celém těle, krevní výrony v měkkých pokrývkách lebních, ložiskové krevní výrony v měkkých plenách mozkových a minimálně zlomeninu 4.žebra vpravo v podpažní čáře s krevním výronem a s roztržením nástěnné pohrudnice, když u dalších poranění nebylo možné vyloučit, že vznikla pozdější

resuscitací poškozené, čímž poškozenou uvedl do stavu, v němž nemohla klást odpor, následně ji přemístil do vozidla tovární značky Seat Altea, [registrační značka], zaparkovaného na dvoře, v němž ji převezl na lesní cestu v lokalitě zvaná Hlásenice, k. ú. Varvažov, okres Písek, přičemž v přesněji nezjištěné době po předmětných úderech tupým násilím poškozené nožem nebo jiným ostrým, podlouhlým předmětem podřezal levé zápěstí v úmyslu ji usmrtit a vyvolat dojem, že poškozená spáchala sebevraždu, čímž ji způsobil příčnou široce zející řeznou ránu levého zápěstí o délce 6,5 cm zasahující do podkoží a obnažující šlachy ohybačů ruky, kdy tímto zcela přerušil levou vřetení tepnu a prakticky zcela přerušil šlachy dlouhého ohybače palce, v důsledku čehož poškozená vykrvácela a na místě zemřela,

tedy - jiného úmyslně usmrtil s rozmyslem

čímž spáchal

zvláště závažný zločin vraždy podle § 140 odst. 2 trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 140 odst. 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody na 17 (sedmnáct) let.

Podle § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku se obžalovaný pro výkon trestu zařazuje do věznice se zvýšenou ostrahou.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen zaplatit na náhradě škody poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky, pobočka v Českých Budějovicích, se sídlem Žižkova třída 1838/22, 370 01 České Budějovice, částku 19 621 Kč (devatenáct tisíc šest set dvacet jedna korun českých).

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen zaplatit na nemajetkové újmě poškozeným:

[jméno] [příjmení], narozené [datum], bytem [adresa], částku 2 100 000 Kč (dva miliony jedno sto tisíc korun českých) s 12% úrokem z prodlení jdoucím od 7. února 2025 do zaplacení a [jméno] [příjmení], narozenému [datum], bytem [adresa], částku 2 100 000 Kč (dva miliony jedno sto tisíc korun českých) s 12% úrokem z prodlení jdoucím od 7. února 2025 do zaplacení.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem ze dne 15. 7. 2025 Krajský soud v Českých Budějovicích uznal obžalovaného [jméno] [příjmení] vinným zločinem vraždy podle § 140 odst. 1 a 2 trestního zákoníku a uložil mu trest odnětí svobody v délce 17 (sedmnáct) let se zařazením podle § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku do věznice se zvýšenou ostrahou. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu byl obžalovaný uznán povinným zaplatit na náhradě škody poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky, pobočka v Českých Budějovicích, se sídlem Žižkova třída 1838/22, 370 01 České Budějovice, částku 19 621 Kč (devatenáct tisíc šest set dvacet jedna korun českých) a na nemajetkové újmě poškozeným [jméno] [příjmení], narozené [datum], bytem [adresa], částku 2 100 000 Kč (dva miliony jedno sto tisíc korun českých) s 12% úrokem z prodlení jdoucím od 7. února 2025 do zaplacení a [jméno] [příjmení], narozenému [datum], bytem [adresa], částku 2 100 000 Kč (dva miliony jedno sto tisíc korun českých) s 12% úrokem z prodlení jdoucím od 7. února 2025 do zaplacení.

2. Nálezací soud svůj výrok o vině opřel o následující skutkový děj:

Obžalovaný [příjmení] dne 15. 7. 2024 v blíže nezjištěné době od 13:32 hodin do 14:38 hodin v obci [obec], okres [okres] po předchozím uvážení okolností provedení činu v domě na adrese Varvažov č.p. 7, kde bydlel, poté, co na toto místo pod záminkou spočívající v předání korespondence vylákal svou manželku [jméno] [příjmení], narozenou [datum], sleduje záměr tuto usmrtit z důvodu ukončení jejich vzájemného vztahu a navázání nové známosti, poškozenou zde

fyzicky napadl přesně nezjištěným počtem úderů pěstí a kopů do hlavy, hrudníku a dalších částí těla, čímž jí způsobil podkožní krevní výron na čele vpravo, nepravidelné oděrky na kořeni a hřbetu nosu a na pravé a levé tváři, povrchní oděrku na krku vpravo, podkožní krevní výron na hrudníku vpravo, nepravidelnou oděrku na zádech v oblasti pravé lopatky, podkožní krevní výrony na vrcholu a na pravé přední straně pravého ramena, podkožní krevní výrony na zevní straně pravé paže, příčný škrábanec na zevní straně pravé paže, nepravidelné oděrky a podkožní krevní výrony v oblasti pravého lokte, podkožní krevní výrony v okolí pravého lokte, podkožní krevní výrony na malíkové straně pravého předloktí, podkožní krevní výrony na palcové hraně pravého zápěstí a na palcovém valu pravé ruky, podkožní krevní výrony na zevní a zadní straně levé paže, dvě pod sebou uložené oděrky na zevní straně levého lokte, podkožní krevní výrony na hřbetní straně levého předloktí, podkožní krevní výron na hřbetu levé ruky pod zápěstím, drobné podkožní krevní výrony na hřbetní straně základního kloubu 3. prstu levé ruky, nepravidelné oděrky na přední straně pravého kolena, podkožní krevní výron na zevní straně pravého bérce, podkožní krevní výrony na nártu pravé nohy uprostřed, podkožní krevní výrony na zevní straně levého stehna, podkožní krevní výron na přední straně levého kolena, podkožní krevní výron na vnitřní straně levého bérce, krevní výrony v měkkých pokrývkách lebních v čelní krajině vpravo, v pravém a levém spánkovém laloku, v temenní krajině vlevo a v týlní krajině uprostřed, ložiskové krevní výrony v měkkých plenách mozkových v oblině pravého týlního laloku a oblině levého temenního laloku mozku, zhmoždění obou plic v rozsahu všech laloků, splývající krevní výrony pod vnitřním listem osrdečníku na hraně pravé komory srdeční v dolní polovině, zlomeninu 2.-3 a 5.-7 žebra vpravo s krevními výrony v okolí 2.3. a 6. žebra, zlomeninu 4.žebra vpravo v přední podpažní čáře s krevním výronem v okolí a s roztržením nástěnné pohrudnice, zlomeninu 2.-4, žebra vlevo ve střední klíčkové čáře s naznačenými krevními výrony v okolí, zlomeninu 5.-6 žebra vlevo v přední podpažní čáře s naznačeným krevním výronem u 6. žebra, čímž poškozenou uvedl do stavu, ve kterém nemohl klást odpor. Následně ji přemístil do vozidla tovární značky Seat Altea, [registrační značka], které bylo zaparkováno na dvoře rodinného domu, v němž ji převezl na lesní cestu v lokalitě zvaná Hlásenice, k. ú. Varvažov, okres Písek. Zde poškozené nožem nebo jiným ostrým, podlouhlým předmětem, způsobil příčnou široce zející řeznou ránu levého zápěstí o délce 6,5 cm zasahující do podkoží a obnažující šlachy ohybačů ruky, kdy tímto zcela přerušil levou vřetení tepnu a prakticky zcela přerušil šlachy dlouhého ohybače palce, v důsledku čehož poškozená vykřvácela a na místě zemřela.

3. Proti tomuto rozsudku podali odvolání obžalovaný [příjmení] a rovněž státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích.

4. Obžalovaný odvolání písemně odůvodnil prostřednictvím svého obhájce a napadá rozsudek ve všech jeho výrocích.

5. Obžalovaný předně opakuje, že se žalovaného skutku nedopustil, jeho výpověď je konzistentní a není v rozporu s objektivními skutečnostmi zjištěnými v průběhu řízení. V projednávané věci existují důvodné pochybnosti o průběhu skutkového děje, které nebyly soudem odstraněny a z těchto důvodů považuje obžalovaný závěry soudu prvního stupně za nedostatečně podložené, když výpověď obžalovaného poskytuje reálnou a logickou alternativu k verzi obžaloby. Za takové situace není možné učinit závěr o vině obžalovaného bez důvodných pochybností, soud prvního stupně důkazy hodnotil jednostranně a jen v neprospěch obžalovaného.

6. Obžalovaný zdůrazňuje, že neexistuje žádný přímý důkaz o jeho vině a nepřímé důkazy netvoří ucelený řetězec vedoucí k jistému závěru o jeho vině. Mezi posledním doloženým pohybem poškozené v domě obžalovaného (13:30- 13:32) a voláním záchranné služby obžalovaným (14:35) uplynula příliš krátká doba na to, aby obžalovaný byl schopen zvládnout, co je mu kladeno za vinu. Obžalovaný by vzhledem ke své kondici a proporcím nedokázal manipulovat s tělem poškozené (185 cm, 64 kg). Je naprosto jiná nesrovnatelná situace, když osoba manipuluje s pytlem s materiálem a s bezvládnou osobou. Obžalovaný okamžitě volal záchranou službu, zahájil resuscitaci poškozené, opakovaně omdléval, což svědčí o šoku a snaze zachránit život

poškozené. Zcela nelogicky by se pak obžalovaný pokoušel o záchranu přímého svědka. Nebylo žádným způsobem prokázáno, že by obžalovaný poškozenou vylákal do domu kvůli dopisům. Jejich komunikace ani svědecké výpovědi to nepotvrzují a poškozená navíc do domu jezdila i v jiných dnech běžně. Manželství obžalovaného a poškozené sice procházelo krizí, nicméně komunikace mezi obžalovaným a poškozenou byla přátelská, obžalovaný projevoval city, poškozená nabízela pomoc. Nebyly zachyceny žádné známky patologické žárlivosti či hrozeb. Hodnocení soudu prvního stupně, že by snad měla komunikace mezi obžalovaným a poškozenou znaky citového vydírání je nesprávná. Nic takového v zajištěné komunikaci není. Nadto i samotný zásah policistů na místě byl chaotický, zajištění a dokumentace stop neproběhla řádně, což vnáší další nejasnosti do dokazování. Nebyla prokázána žádná obranná zranění poškozené, a bylo konstatováno, že nelze vyloučit její sebevraždu. Psychologické a psychiatrické zkoumání obžalovaného bylo bez patologických nálezů.

7. V další části odvolání se obžalovaný blíže vyjadřuje k jednotlivým vyjmenovaným důvodům, upozorňuje, že soud prvního stupně nemůže vycházet ze svědeckých výpovědí, jelikož se jedná o svědky nepřímé. Obžalovaný není podle znalců agresivní osobou, výrazně spontánní agresivitu nevykazuje. Znalci sdělili, že pro obžalovaného je ztráta blízké osoby obtížně emočně zpracovatelná. Pokud znalci uvedli, že obžalovaný se sice neprojevuje otevřeně agresivně, nicméně v mezních situacích se může projevit explozivní agrese, není dle názoru obžalovaného přípustné, aby vůbec vyvozovali takové závěry. Na takovou otázku mohou znalci stěží bez pochybností odpovědět, soud prvního stupně se však k tomuto závěru bez dalšího přiklonil. Časový rámec, v rozsudku soudu prvního stupně popsanych událostí, vylučuje možnost, že by obžalovaný vše, co mu je kladeno za vinu, stihl. Obžalovaný poškozenou do domu pod záminkou předání dopisů nevyhlákal, nemohl vědět, zda a kdy se poškozená do domu dostaví, ani poškozená nevěděla, zda bude obžalovaný doma. Pokud byl obžalovaný doma již ve 12:30, nejednalo se o žádnou výjimečnou záležitost. Syn obžalovaného potvrdil, že v den události měl s obžalovaným pracovat na stavbě, přičemž nebyl domluven na konkrétní čas. Pokud by obžalovaný plánoval usmrtit poškozenou, bylo by nelogické riskovat, že se syn nečekaně vrátí domů o obžalovaného odhalí. Odvolání rovněž zpochybňuje, aby se k otázkám hypoglykemie/kolapsovým stavům obžalovaného vyjadřovali soudní znalci z oboru soudního lékařství.

8. Ze všech uvedených důvodů odvolání shrnuje, že soud prvního stupně vychází z domněnek a spekulací o průběhu skutkového děje. Soud prvního stupně vyšel z hypotetických scénářů a pravděpodobností, což jako podklad pro vydání napadeného rozsudku nemůže obstát.

9. Výhrady jsou vzneseny i vůči použité právní kvalifikaci podle § 140 odst. 1 a § 140 odst. 2 trestního zákoníku, která je nesprávná, neboť uvedená zákonná ustanovení upravují dvě samostatné skutkové podstaty téhož trestného činu, které nelze kumulativně použít. Výrok o vině je tak v rozporu se zákonem a je nepřezkoumatelný a neurčitý. V této souvislosti se odvolání zabývá i pojmem premeditované vraždy a jejím odlišením od vraždy prosté.

10. Ačkoliv přes shora uvedené vady, které dle odvolatele činí napadený rozsudek nesprávným a vnitřně rozporným, se obžalovaný nemusí vyjadřovat k dalším výrokům soudu o trestu a náhradě nemajetkové újmy, obžalovaný pouze z procesní opatrnosti sděluje, že nesprávný je rozsudek nejen ve výroku o vině, ale rovněž i ve výroku o trestu a náhradě nemajetkové újmy, které jsou na výrok o vině navázány. Obžalovaný svou vinu popírá, nicméně dle databáze ukládání trestů dostupné na [webová adresa] zkoumal vyšší ukládaných trestů za stejný trestný čin (a to jak § 140 odst. 1, tak § 140 odst. 2 trestního zákoníku), kdy zjistil, že v letech 2020 –2022 byl za tento trestný čin v případě:

-) § 140 odst. 1 tr. zákoníku ukládán nepodmíněný trest odnětí svobody v délce trvání 120–121 měsíců (cca 10 let);

-) § 140 odst. 2 tr. zákoníku ukládán nepodmíněný trest odnětí svobody v délce trvání 144–145 měsíců (cca 12 let).

11. K otázce náhrady nemajetkové újmy uvádí toliko, že s ní nesouhlasí, neboť se ničeho nedopustil.

12. Napadené rozhodnutí tak trpí vadami, z nichž nejzávažnější jsou:

-) dokazování a hodnocení provedených důkazů vykazuje první jednostrannost,
-) provedené dokazování v žádném případě nepotvrdilo vinu obžalovaného,
-) napadený rozsudek je vnitřně rozporný, nelogický, neobsahuje odůvodnění, které by přiléhalo k výrokové části,
-) právní kvalifikace uvedená v napadeném rozsudku soudu prvního stupně je nesprávná a rozporná,
-) výrok o trestu a zvolená trestní sazba postrádá dostatečné odůvodnění.

13. Z výše uvedených důvodů proto navrhuje, aby odvolací soud k odvolání obžalovaného zrušil napadený rozsudek podle ust. § 258 odst. 1 písm. a), b), c), d), e), f) trestního řádu v celém rozsahu a dle ust. § 259 odst. 3 trestního řádu sám rozhodl tak, že se obžalovaný zproští uje obžaloby, pokud Vrchní soud v Praze shledá, že je možno takové nové rozhodnutí ve veřejném zasedání učinit, in eventum, aby Vrchní soud v Praze vrátil věc Krajskému soudu v Českých Budějovicích k novému projednání a rozhodnutí dle ust. § 259 odst. 1 trestního řádu, pokud shledá, že vytýkané vady není možné ve veřejném zasedání odstranit.

14. Státní zástupce směřuje odvolání do výroku o vině ve prospěch obžalovaného s tím, že nemá výhrady k procesní stránce věci, řízení, které předcházelo vydání napadeného rozsudku, netrpělo žádnými podstatnými procesními vadami, protože tak může obstát z hlediska požadavků kladených na tzv. spravedlivý proces. Rozsah dokazování byl dostatečný, jednotlivé důkazy byly provedeny v souladu s příslušnými ustanoveními trestního řádu a nalézací soud nepochybil, pakliže po provedeném dokazování vyslovil vinu obžalovaného ze spáchání žalovaného skutku, kdy své úvahy vyjádřil logickým a srozumitelným způsobem v odůvodnění napadeného rozsudku. Neztotožňuje se ovšem s právní kvalifikací skutku, kdy je toho názoru, že skutek měl být posouzen toliko jako zločin vraždy podle § 140 odst. 2 trestního zákoníku a nikoli i podle prvního odstavce tohoto ustanovení. V § 140 odst. 2 trestního zákoníku je uvedena samostatná skutková podstata trestného činu vraždy, která však z hlediska své povahy je skutkovou podstatou kvalifikovanou (nikoli základní), byť používá poněkud odlišnou legislativní techniku, než je jinak v trestním zákoníku obvyklé, neboť neodkazuje na odstavec 1, ale jeho text znovu opakuje.

15. Pokud jde o otázku trestu, tento považuje státní zástupce za zákonný, odůvodněný a přiléhavý, rovněž nemá námitek proti výroku o náhradě škody a nemajetkové újmy.

16. S ohledem na uvedené skutečnosti navrhuje, aby Vrchní soud v Praze jako soud odvolací vyhověl podanému odvolání státního zástupce proti výroku o vině, podle § 258 odst. 1 písm. d) trestního řádu napadený rozsudek zrušil v celém rozsahu a podle § 259 odst. 3 trestního řádu znovu rozhodl tak, že obžalovaný [jméno] [příjmení], [datum narození] v [obec], je vinen ze spáchání skutku popsaného ve výrokové části napadeného rozsudku, tento skutek byl kvalifikován (toliko) jako zločin vraždy podle § 140 odst. 2 trestního zákoníku, za tento čin byl obžalovaný [jméno] [příjmení] odsouzen k témuž trestu, jaký mu byl uložen napadeným rozsudkem, a současně aby byl zopakován výrok o náhradě škody a nemajetkové újmy (ve vztahu ke všem poškozeným) tak, jak byl formulován v napadeném rozsudku.

17. Vrchní soud v Praze přezkoumal podle § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost o odůvodněnost napadeného rozsudku i správnost postupu řízení, které mu předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, a dospěl k následujícím závěrům.

18. Řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, netrpí žádnými vadami, které by měly za následek porušení ustanovení, jimiž se má zabezpečit řádné objasnění věci a právo na obhajobu, a které by mohly negativně ovlivnit správnost a zákonnost rozsudku. Lze tedy konstatovat, že v jeho průběhu byla respektována zákonem stanovená pravidla spravedlivého procesu a dokazování bylo dle provedeno před soudem prvního stupně v nezbytném rozsahu tak, aby bylo možné učinit správné skutkové a právní závěry. Stežejní důkazy potřebné ke zjištění, zda se stal skutek, v němž je spatřován trestný čin, zda jej spáchal obžalovaný, jaké jsou podstatné okolnosti jeho spáchání i jaké jsou osobní poměry obžalovaného, byly opatřeny již v přípravném řízení a posléze řádně a zákonným způsobem provedeny v hlavním líčení. Krajský soud při provádění a hodnocení důkazů postupoval v souladu s ustanovením § 2 odst. 5, odst. 6 trestního řádu, důkazy provedené v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí zhodnotil až na jedinou výjimku, o níž bude pojednáno níže, logickým a přesvědčivým způsobem a své závěry v rozsudku i pečlivě odůvodnil.

19. Námitky uvedené v odvolání obžalovaného jsou pouhým opakováním obhajoby uplatněné již v průběhu hlavního líčení a vtělené do její závěrečné řeči, přičemž s touto obhajobou se soud prvního stupně dostatečně vypořádal. Ostatně odvolací soud důsledně ctí zásadu, že hodnocení důkazů je výhradní doménou soudu prvního stupně, pokud při tomto procesu postupuje bedlivě podle svého přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu, a poté učiní logická a dostatečně odůvodněná skutková zjištění. Jelikož tomu tak s jedinou již zmíněnou výjimkou bylo i v projednávané věci, nelze mít proti základním přijatým skutkovým závěrům krajského soudu výhrady, když v prvé řadě skutková zjištění ohledně pachatelství obžalovaného ve vztahu k vraždě poškozené považuje odvolací soud za zcela nesporná a provedenými důkazy dostatečně podložená. Do značné míry se pak ztotožňuje i s odůvodněním napadeného rozsudku a dodává následující.

20. Obžalovaný trestnou činnost po celou dobu řízení popírá, vrchní soud však má ve shodě se soudem krajským zato, že provedeným dokazováním byla tato obhajoba bezpečně vyvrácena. S odvolacím tvrzením, že přímý důkaz o vině obžalovaného neexistuje, lze souhlasit, nikoli však již s názorem, že nepřímé důkazy netvoří ucelený řetězec vedoucí k jistému závěru o vině obžalovaného. Odvolací soud na tomto místě připomíná, že přímým důkazem je označován důkaz umožňující učinit přímý poznatek o tom, zda se dokazovaná skutečnost stala nebo ne, popřípadě zda existuje, nebo neexistuje. Klasicky jde o výpověď svědka, který přímo na vlastní oči viděl pachatele spáchat trestný čin. Na rozdíl od přímého důkazu potvrzuje nebo vyvrací důkaz nepřímý existenci určité dokazované skutečnosti pomocí skutečnosti jiné, která s dokazovanou skutečností souvisí jen nepřímo, kupříkladu výpověď svědka, že se mu obžalovaný svěřil s tím, že trestný čin spáchal. Dokazování nepřímými důkazy je obtížnější a složitější než dokazování důkazy přímými, avšak i v kauzách podobných projednávané věci nejde o dokazování nikterak výjimečné. Rozhodně tak nelze přijmout tvrzení, že soud prvního stupně nemůže vycházet ze svědeckých výpovědí, jelikož se jedná o svědky nepřímé.

21. Jediný nepřímý důkaz pochopitelně k prokázání viny pachatele nestačí, je třeba mít k dispozici více nepřímých důkazů, které přitom souhrnně vytvářejí logickou, ničím narušenou a uzavřenou soustavu vzájemně se doplňujících a na sebe navazujících nepřímých důkazů, které shodně a spolehlivě dokazují určitou skutečnost, a které jsou v takovém příčinném vztahu k dokazované skutečnosti, že z nich je možno vyvodit jen jediný závěr a současně vyloučit možnost jiného závěru (srov. R 38/1968 a R 38/1970). Nepřímé důkazy vedoucí sice k důvodnému podezření vůči obviněnému, nevylučující však reálnou možnost, že pachatelem trestného činu mohla být i jiná osoba, nejsou dostatečným podkladem pro uznání viny obviněného (srov. R 38/1970, ÚS 116/2000, ÚS 103/2009 a ÚS 2/2010).

22. A v případě obžalovaného [jméno] [příjmení] jde přímo o učebnicový příklad takového řetězení nepřímých důkazů, z nichž lze vyvodit ve světle logiky a zdravého rozumu jen jediný možný závěr, a tím je závěr, že to byl právě obžalovaný, kdo dne 15. 7. 2024 zavraždil svou manželku, poškozenou [jméno] [příjmení]. Nálezací soud se hodnocení provedených důkazů

věnuje od bodu 172. písemného odůvodnění rozsudku a činí tak způsobem, který o zmíněném závěru o vině obžalovaného (vraždě poškozené) nevzbuzuje nejmenší pochybnosti.

23. Předně je nutné zopakovat nesporné zjištění, totiž, že předmětného dne 15. 7. 2024 ve 13.32 hodin poslala poškozená své dceři [jméno] [příjmení] fotografii pořízenou v domě ve [adresa], byla tedy naživu a v domě se kromě ní nacházel pouze obžalovaný (což on sám nepopírá). Téhož dne ve 14.47 hodin byla poškozená shledána RZS bez dechové aktivity se zjištěnou srdeční zástavou, přičemž nález jejího těla oznámil telefonicky na linku 155 ve 14.36 hodin obžalovaný. Ohledně otázky, co se dělo v době mezi těmito časovými údaji nelze než souhlasit s bodem 189. odůvodnění rozsudku, v němž krajský soud připouští, že přesný průběh děje se prokázat nepodařilo, jisté však je, že obžalovaný poškozenou fyzicky napadl, a to přesně nezjištěným počtem úderů pěstí a kopů do hlavy, hrudníku a dalších částí těla a způsobil jí rozsáhlá poranění podrobně popsaná ve výroku rozsudku. Ke způsobu vzniku poranění poškozené se vyjádřili soudní lékaři MUDr. Šenkýř a MUDr. Makuša, kteří především jednoznačně vyloučili možnost, že by si tato poranění poškozená způsobila sama svými pády, byť opakovanými. Potvrdili, že šlo o opakované působení tupým předmětem na hlavu ze všech stran, úderů muselo být více a byly vedeny do různých míst na hlavě. Zasažena byla čelní krajina vpravo, pravá spánková krajina, levá spánková krajina, pak levá temenní krajina a týlní krajina uprostřed. Pokud jde o intenzitu použitého násilí, tak krevní výrony v měkkých plenách mozkových, tj. až v dutině lební, musely vzniknout působením síly střední intenzity tupým předmětem, což odpovídá úderu pěstí vedeném plnou silou dospělého muže. Je tam i výrazné prokrvácení pravého spánkového svalu svědčící pro velkou intenzitu násilí. Znalec příkladmo uvedl, že ke způsobení takových zranění na hlavě by bylo třeba minimálně pěti pádů ze schodů. Znalci se vyjádřili i k možnosti vzniku některých poranění až následně v důsledku resuscitace poškozené, k čemuž podotkli, že pro intenzivní resuscitaci by svědčily zlomeniny žeber již nevykazující vitální reakci, tj. krevní výrony ve svém okolí.

24. S ohledem na posledně zmíněný znalecký závěr odvolací soud pro upřesnění provedl důkaz přečtením pitevního protokolu ze soudní pitvy zemřelé [jméno] [příjmení] se zaměřením na úrazové změny v oblasti hrudníku. Pitvou byly v této oblasti mj. zjištěny zlomeniny 2.-3 a 5.-7 žebra vpravo s krevními výrony v okolí 2., 3. a 6. žebra, 4. žebra vpravo v přední podpažní čáře s krevním výronem v okolí a s roztržením nástěnné pohrudnice, 2.-4, žebra vlevo ve střední klíčkové čáře s naznačenými krevními výrony v okolí a 5.-6 žebra vlevo v přední podpažní čáře s naznačeným krevním výronem u 6. žebra. Odvolací soud tyto závěry posléze vzal v potaz při svém rozhodování, jak bude ještě uvedeno.

25. U široké řezné rány na levém zápěstí poškozené, která v závěru vedla k její smrti a nepochybně následovala až po prvotním napadení, soudní lékaři nevyloučili možnost sebevraždy, avšak k tomuto závěru je vedla toliko absence obranných poranění na ruku poškozené (typicky řezné rány na dlaních nebo prstech). Pro obrannou reakci je ovšem nutné, aby daná osoba byla při vědomí, přičemž pro skutečnost, že poškozená při vědomí nebyla, by mohlo svědčit právě poranění hlavy a nitrolebí, když zejména krevní výrony v měkkých plenách mozkových bývají spojené s bezvědomím. Shodli se rovněž na tom, že u obdobných sebevražedných ran na zápěstí se daleko častěji setkávají ne s pouhou jednou řeznou ránou, ale s několika doprovodnými povrchovými nářezy a rány nebývají tak hluboké. Předmětná řezná rána z hlediska své hloubky a absence nářezů není zcela typická pro sebevražedné jednání. Znalci současně při znalosti spisového materiálu včetně fotodokumentace z vozu poškozené uvedli, že krevní stopy různé intenzity a charakteru byly prakticky po celém interiéru vozidla, což by svědčilo pro pohyb těla poškozené uvnitř vozidla již po zranění levé vřetenní tepny. Některé z krevních stop mohly vzniknout manipulací s tělem poškozené, ale krevní stopy u dvířek vozidla v blízkosti otvírání spíše svědčí pro cílevědomější jednání poškozené za účelem opuštění vozidla.

26. Popsané znalecké závěry uvedl krajský soud do patřičného a logického kontextu s ostatními nepřímými důkazy svědčícími v první řadě o vývoji vztahu mezi manželi [příjmení]. Bylo nad

veškerou pochybnost prokázáno, že poškozená opustila společnou domácnost, neboť ji vztah s obžalovaným dlouhodobě nevyhovoval a obžalovaný se s tímto stavem odmítal smířit. Urputně se snažil, aby se poškozená vrátila zpět, udržoval s ní velmi četnou elektronickou komunikaci (SMS, FB), z níž je patrné nezvratné odhodlání poškozené na jedné straně a na straně druhé neschopnost obžalovaného přijmout danou situaci. Důkazně (svědecké výpovědi, záznamy komunikace) je podložen i fakt, že poškozená navázala novou známost, s přítelem [jméno] [příjmení] se cítila šťastná a plánovala budoucnost. Poslední komunikace poškozené směrem k příteli [jméno] [příjmení] a kamarádkám ze dne 15. 7. 2024, jimž píše, že dá s obžalovaným řeč na téma své nové známosti je jen jedním z mnoha důkazů k této otázce. Tato komunikace rovněž svědčí o konečném rozhodnutí poškozené učinit zásadní krok do budoucnosti a o tom, že tímto krokem zcela jistě neměla být sebevraždá.

27. Otázkou možné sebevraždy poškozené se ostatně nalézací soud zabýval velmi důkladně a logicky a v kontextu provedených důkazů (především celé řady svědeckých výpovědí) tuto alternativu vyloučil (bod 195.) a vylučuje ji i odvolací soud, který vyjma všeho již zmíněného připomíná i absenci případného sebevražedného nástroje na místě činu. Krajský soud rovněž výstižně vypíchl, že obžalovaný byl jedinou osobou mající k vraždě poškozené motiv. Poškozená jej opustila, přes jeho úpěnlivé prosby se odmítala vrátit, a dokonce si našla nového partnera, což obžalovaný i vzhledem k založení své osobnosti a poruše přizpůsobení psychicky neunesl a reagoval explozivní agresí. Pokud znalci z oboru duševpytných věd připustili pravděpodobnost obdobné reakce s ohledem na osobnost obžalovaného, nejde o žádné nepřipustné závěry, nýbrž o závěry vzešlé z odborného zkoumání osobnosti obžalovaného a jeho povahových rysů renomovanými znalci, což je i účelem tohoto znaleckého zkoumání, jež proběhlo zcela standardním způsobem. Navíc závěry znalců nejsou pro určení viny obžalovaného rozhodující, nýbrž jen zapadají do kontextu celé mozaiky důkazů.

28. Krajský soud se úspěšně vypořádal i s již dříve vznesenou námitkou, že obžalovaný nemohl v natolik krátkém časovém intervalu stihnout vše, co je mu ohledně úmrtí poškozené kladeno za vinu. V bodech 191., 206. a 209. odůvodnění rozsudku připomněl, že obžalovaný pracoval na stavbách, ve volném čase na stavbě pomáhal i synovi a váha poškozené (65 kg) tak pro něj nemohla představovat zásadní překážku. Obžalovaný dobře znal terén okolo domu, místo činu od něj bylo vzdálené sotva kilometr, k čemuž se vyjádřil i zasahující policista svědek [příjmení]. Během onoho časového rozmezí mezi 13.32 a 14.47 hodin tak měl dostatek časového prostoru i na nepřelíhů úspěšný pokus o zahlazení stop v domě.

29. Nedůvodná je také námitka ohledně údajně chaotického zásahu policistů na místě činu, odvolací soud takové pochybení ze spisového materiálu nezjistil. Pokud snad měla obhajoba na mysli fakt, že zasahující policisté místo činu nezajistili policejní páskou, bylo tomu tak proto, že se na místě nepohybovaly žádné osoby, k čemuž se mj. rovněž vyjadřoval svědek [příjmení]. V čem zajištění a dokumentace stop neproběhla řádně obhajoba nespecifikuje, tudíž je obtížné blíže na tuto odvolací námitku reagovat.

30. Nejen s ohledem na výše uvedené má odvolací soud ve shodě s krajským soudem za jednoznačně prokázané, že obžalovaný v domě ve Varvažově poškozenou fyzicky napadl četnými opakovanými údery tupým předmětem, nejpravděpodobněji pěstí a kopy a poté ji v bezvědomí, během něhož nemohla klást odpor, přemístil do jejího vozu, kde jí v přesně nezjištěné chvíli způsobil smrtelnou příčnou široce zející řeznou ránu levého zápěstí. Tento základní skutkový děj vyplývá z již zmíněných odborných znaleckých závěrů korespondujících s ostatními důkazy, jako jsou protokoly o ohledání či svědecké výpovědi, přičemž nelze nezmínit ani místy až absurdní obhajobu obžalovaného. Jím popisované řetězení pádů obou aktérů, upadání obžalovaného do kómatu a na něj bezprostředně navazující odjezd v třicetistupňovém parnu do lesa na houby, kde vzápětí nalézá poškozenou s podřezaným zápěstím, je skutečně legendou, kterou lze stěží akceptovat a přijetí takové obhajoby by znamenalo naprostou rezignaci orgánů činných v trestním řízení na zásady vyjádřené v ustanovení § 2 odst. 5, 6 trestního řádu, jakož i na

uvažování ve světle zdravého rozumu. Závěr o vině obžalovaného trestným činem vraždy je tak jediným možným a logickým závěrem, jež mohl nalézací soud učinit a odvolací soud se s ním i jeho odůvodněním, pokud jde o tuto základní otázku, plně ztotožňuje.

31. Pochybnosti, a tudíž i dílčí oprávněnost odvolacích námitek shledal vrchní soud v otázce prokázané formy premeditace jednání obžalovaného, k čemuž je třeba uvést následující.

32. Krajský soud ve výroku rozsudku popsal skutkový děj tak, že obžalovaný, „...po předchozím uvážení okolností provedení činu v domě na adrese Varvažov č.p. 7, kde bydlel, poté, co na toto místo pod záminkou spočívající v předání korespondence vylákal svou manželku [jméno] [příjmení], sleduje záměr tuto usmrtit...“ Na tento závěr navazuje v odůvodnění rozsudku bod 173. slovy, „Jediný důvod, který obžalovaného vedl k tomu, aby přijel ze zaměstnání dříve, byla skutečnost, že ve svém domě čekal na poškozenou, kterou pod záminkou převzetí si dopisů, do Varvažova vylákal...“ a bod. 185:, „Z nepřímých důkazů lze jednoznačně konstatovat, že obžalovaný vylákal poškozenou do domu na adrese Varvažov č.p. 7 pod záminkou předání dopisů a již v době, kdy tuto na místo vylákal, sledoval záměr usmrtit ji...“. Tato kategorická tvrzení ovšem soud neopírá o žádné jednoznačné a přesvědčivé důkazy, a naopak v bodě 172. konstatuje, že, „Ze vzájemné komunikace mezi obžalovaným a poškozenou, která byla zajištěna, nevyplývá, že by jej poškozená skutečně informovala prostřednictvím SMS zprávy o tom, že ten den do Varvažova přijede...“.

33. Vrchní soud v Praze v rámci veřejného zasedání zopakoval nejdůležitější důkaz související s cestou poškozené do Varvažova a důvodem této cesty, jímž je vyhodnocení dat z mobilního telefonu poškozené ze dne 15. 7. 2024. Komunikace začíná SMS zprávou od poškozené synovi [příjmení] v 6.44 hod. ve znění:, „Dobré ráno [příjmení]. Jaký jste měli víkend. Byl si ve [obec] a vzal si mi ty dopisy??“ V 6.54 hod. syn odpovídá:, „...včera jsem stavěl s tátou lešení a na dopisy jsem si nevzpomněl“. Poškozená v 7.00 hod. píše své dceři [anonymizováno]:, „...Ten [příjmení] má fakt sklerózu. Na ty dopisy zapoměl...“ V 7.09 hod. komunikuje poškozená se svým přítelem pod nickem [anonymizována dvě slova] slovy:, „Mám ve [obec] nějaké dopisy. Poprosila jsem [příjmení] aby mi je přivezla zapoměl na to. Tak tam budu muset jet..Adi to tak ale mělo být...Aspoň si s ním promluvíme o nás dvou lásko...pojedu hned po práci v 13h“ Přítel odpovídá v 7.15 hod. slovy:, „To zvládneš [příjmení]“. V 8.07 hod. informuje poškozená dceru [anonymizováno]:, „Pojedu si pro ty dopisy. Máš tam teda ještě něco, co chceš přivést.“ Následuje další komunikace poškozené s dcerou ohledně zrcadla, které by měla poškozená dovézt, přičemž dcera vyjadřuje obavy, aby byl táta v pohodě. Obdobné obavy lze vyčíst i z komunikace poškozené uvnitř skupiny pod nickem [jméno], kdy [jméno] [příjmení] píše poškozené:, „Jituš, ale hlavně buď opatrná nemůže ti něco udělat?....my pojedeme s tebou a kdyžtak mu to vysvětlíme taky“. Poškozená reaguje, že to zvládne a pokusí se mu to říct až při odchodu. Z téhož důkazu současně vyplynulo, že poslední volání mezi poškozenou a obžalovaným proběhlo dne 11. 7. 2024.

34. Z citovaného důkazu nelze jeho vyhodnocením dojít k jinému závěru, než k němuž došel krajský soud v bodě 172., tedy, že ze vzájemné komunikace mezi obžalovaným a poškozenou nevyplývá, že by poškozená obžalovaného informovala o cestě do Varvažova dne 15. 7. 2024. Natož, jak dodává odvolací soud, aby bylo prokázáno, že to byl obžalovaný, kdo ji za účelem jejího zavraždění tohoto dne do Varvažova vylákal. Ačkoli tuto okolnost samozřejmě nelze vyloučit (mohla proběhnout i jiná komunikace nežli prostřednictvím mobilního telefonu) důkazy, jež mají orgány činné v trestním řízení k dispozici ji s konečnou platností nepotvrzují, a to přes nepopiratelný fakt, že inkriminované dopisy nebyly nalezeny, a i řada dalších indicií svědčí pro závěr o plánované vraždě. Podle přesvědčení odvolacího soudu však nelze s konečnou platností uzavřít, že obžalovaný poškozenou do [obec] vylákal již v úmyslu ji zde připravit o život. Osud dopisů tak zůstal neobjasněn a jednání obžalovaného spočívající ve vylákání poškozené pod touto záminkou nebylo prokázáno bez možných pochybností, což hraje důležitou, nikoli však zcela zásadní roli při právní kvalifikaci obžalovaného.

35. Každopádně krajským soudem v Českých Budějovicích zvolená právní kvalifikace dle § 140 odst. 1 a 2 trestního zákoníku byla důvodně napadena v obou podaných odvoláních. Nelze než souhlasit s odvolací námitkou, že ustanovení § 140 odst. 2 trestního zákoníku představuje samostatnou skutkovou podstatu trestného činu vraždy, neboť se jejím prostřednictvím sankcionuje přísněji ten, kdo jiného úmyslně usmrtí s rozmyslem nebo po předchozím uvážení, a to na rozdíl od případů, kdy pachatel jedná v náhlém hnutí myslí (§ 140 odst. 1 trestního zákoníku) nebo dokonce v silném rozrušení či jiném omluvitelném hnutí myslí (§ 141 odst. 1 trestního zákoníku).

36. Nebyla však ani naplněna, resp. prokázána nejvyšší forma premeditace – tj. předchozí uvážení (spočívající v plánování činu, výběru prostředků, místa i doby realizace, pro niž je typický i větší časový odstup od činu než v případě rozmyslu). Rozmysl pak představuje kvalitativně nižší, méně závažnou formu rozvahy, kdy pachatel, byť třeba jen na krátkou chvíli, zváží stěžejní aspekty pro spáchání činu, ač nejde o rozvalu detailní a plánovitou. A právě tyto okolnosti lze nepochybně shledat v jednání obžalovaného, resp. minimálně v jeho druhé fázi, tedy ve fázi již nepochybně cíleně zaměřeného útoku na život poškozené (podřezání zápěstí). Jelikož nikdo neví zcela přesně, co se mezi poškozenou a obžalovaným odehrálo a z dostupných důkazů to ani nelze zjistit (stěží se nějaké nové důkazy objeví, pokud se obžalovaný sám nerozhodne uvést pravdu), není s ohledem na zásadu in dubio pro reo možné vyloučit ani variantu, že prvotní útok poškozeného byl doprovázen afektem – poškozená obžalovanému podle svého plánu, jež prezentovala přátelům, řekla o své známosti a obžalovaný přemožen negativními emocemi zaútočil. Mohlo tedy původně jít i o vyhocený interpersonální konflikt a nikoli plánovanou vraždu. Ten však zcela nepochybně v určité fázi přešel do rozmyslu – tedy uváženého jednání. Bylo opakovaně judikováno, že afekt a rozmysl se navzájem nevylučují, mohou si konkurovat postupně, bude-li jedna z okolností střídat druhou, tzn., že pachatel např. jedná uváženě na začátku útoku, ale trestný čin dokoná v afektu, či naopak útok započne v prudkém hnutí myslí, ale posléze se zklidní a čin dokoná uváženě. Tuto eventualitu, kterou v projednávaném případě nelze vyloučit, je nutno považovat za pro obžalovaného příznivější a jelikož byly u odvolacího řízení znovu provedeny a zhodnoceny některé důkazy, mohl odvolací senát po zrušení napadeného rozsudku sám ve věci rozhodnout. Nově formulovaný skutkový děj předně reflektuje fakt, že nebylo prokázáno předchozí uvážení (plánování, vylákání poškozené) a korigován byl i počet poranění, jež měl obžalovaný poškozené způsobit při prvním fyzickém napadení, když u některých nebylo možné vyloučit, že vznikla až v průběhu resuscitace. Tato korekce však nemá na konečnou právní kvalifikaci žádný vliv, neboť podstatným momentem zůstává, že obžalovaný přivedl poškozenou svým útokem na její hlavu do bezvědomí. Odvolací soud tak má na základě takto upřesněného skutkového děje za prokázané, že obžalovaný naplnil svým jednáním všechny znaky skutkové podstaty zvláště závažného zločinu vraždy podle § 140 odst. 2 trestního zákoníku, neboť jiného úmyslně usmrtil s rozmyslem.

37. Co se týče uloženého trestu, krajský soud ukládal trest odnětí svobody již mírně nad polovinou zákonné trestní sazby, přičemž úvahám o trestu nebylo v porovnání s předchozím, leckde až zbytečně obsáhlým odůvodněním, věnováno příliš prostoru. Nicméně vyměřený trest v trvání 17 let považuje odvolací soud za zákonný a přiměřený, a to i po odvolacím soudem provedené korekci ve prospěch obžalovaného. Na straně obžalovaného je totiž možné shledat skutečně jen jedinou polehčující okolnost, jíž je dosavadní vedení řádného života (§ 41 p) trestního zákoníku) oproti vícero okolnostem přitěžujícím. Sice nelze přijmout, že by k přitěžujícím okolnostem mohlo patřit spáchání činu s rozmyslem a po předchozím uvážení, jak je nastíněno v bodech 212. a 213. odůvodnění napadeného rozsudku, neboť jde o součást příslušné kvalifikované skutkové podstaty § 140 odst. 2 trestního zákoníku a šlo by o dvojí přičítání téhož. Nicméně správně byla zmíněna motivace trestné činnosti, tedy spáchání trestného činu z pomsty (§ 42 b) trestního zákoníku), k čemuž odvolací soud připojuje další přitěžující okolnosti, a to dle § 42 c) a h) trestního zákoníku. Trestný čin byl spáchán surovým a trýznivým

způsobem, byť tato okolnost nenabyla takové intenzity, aby naplnila i kvalifikovanou skutkovou podstatu dle § 140 odst. 3 písm. i) trestního zákoníku a krajský soud opominul i další zásadní přitěžující okolnost spočívající v tom, že obžalovaný spáchal trestný čin vůči osobě blízké.

38. K postoji obžalovaného k trestné činnosti, který je rovněž významným hlediskem ustanovení § 39 trestního zákoníku ohledně stanovení druhu a výměry trestu pak krajský soud přihlédl správně a v souladu se zákonem. Je nepochybně výsadním právem obžalovaného si rozhodnout o způsobu své obhajoby, avšak doznání či prohlášení viny sebou nesou příznivé benefity, jichž se obžalovaný svým přístupem s nulovou sebereflexí dobrovolně vzdal. U obžalovaného lze shledat naopak absolutní absenci jakékoli lítosti nad osudem osoby, s níž prožil většinu života a vychoval společně s ní dvě děti. Těmto dětem se pak nejen neomluvil, ani s nimi nijak lidsky srozumitelným způsobem nekomunikoval, ale dokonce vyvíjel nepokrytou snahu vinit z celé události svého vlastního syna. Je třeba připustit, že právě tento přístup obžalovaného sehrál zásadní roli v konečném uvažování odvolacího soudu ohledně výše trestu a přispěl k tomu, že přes korekci skutkového stavu i právní kvalifikace ve prospěch obžalovanému mu byl i odvolacím soudem uložen shodný trest odnětí svobody, tedy trest ve výměře 17 let. Pro výkon trestu byl obžalovaný v souladu s § 56 odst.2 písm. b) trestního zákoníku zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou.

39. Na rozdíl od výroku o trestu se nalézací soud v odůvodnění rozsudku pečlivě a obsáhle věnoval adheznímu řízení, především pak výroku o náhradě nemajetkové újmy. Odvolací soud znovu veškeré jím uváděné argumenty, tedy kritéria pro rozhodování o výši náhrady nemajetkové újmy přezkoumal a má za to, že na body 216. a následující se lze v plném rozsahu odvolat. Nalézací soud opět upozornil zejména na přístup obžalovaného k utrpení a nepochybné psychické újmě způsobené jeho dvěma potomkům a správně zdůraznil, že stanovené částky nejsou v nepoměru k majetkovým možnostem obžalovaného, který je majitelem nemovitostí, z jejichž prodeje může být uplatněný nárok plně uspokojen. Přiznaná částka 2 100 000 Kč s 12% úrokem z prodlení každému z poškozených je tak zákonná a adekvátní a správným a zákonným byl shledán i výrok o náhradě škody ve vztahu k poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky ve výši 19 621 Kč.

40. Ze všech uvedených důvodů proto bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný. Lze však proti němu podat dovolání. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost výroku tohoto rozhodnutí, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR. Nutný obsah dovolání je vymezen v ustanovení § 265f trestního řádu.

Praha 7. února 2025

JUDr. Michaela Pařízková
předsedkyně senátu